

Valse Smacht

Valse Smacht

Carola Cüppers

2020

Schrijver: Carola Cüppers

Coverontwerp: Carola Cüppers

ISBN: 9789463986830

© Carola Cüppers

Eindelijk brak de zon door. De winter was lang geweest of had lang geleden. Dagen, waarin de kou en gure wind de hoofdrolspelers waren geweest, waren voorbij. Eindelijk brak de lente aan.

Donna opende haar gordijnen en staarde naar buiten. Aan de overkant zag ze hoe een buurvrouw hetzelfde ritueel had. Het was goed te zien dat zij nog maar net wakker was. Haar krulspelden hingen er half bij en haar gezicht stond nog in de slaapstand. Het leven op straat begon langzaam op gang te komen. Overal kwamen geluiden vandaan. Een tram die langs raasde, toeterende auto's en schreeuwende mensen die hoopten zo de tram nog te halen. Hoog in de bomen zaten een paar vogels hun uiterste best te doen om boven al die geluiden uit te komen. Bij het openen van haar raam genoot ze van hun gezang. Dit was het geluid van de beginnende lente.

De drukte in deze grote stad was niets voor haar. De herrie leek je te omsingelen. Waren het niet de toeterende auto's, dan waren het wel gillende kinderen, blaffende honden, brandweerwagens en ambulances die met hun sirenes hoopten zo snel mogelijk op de plek des onheils te zijn.

Nee, het was niets voor haar. Veel liever had ze op het platteland gewoond of nog beter, in de buurt van een bos. In deze stad was ze opgegroeid. Als kind was ze er altijd gelukkig geweest. Het

geluid leek, naarmate ze ouder werd, haar steeds meer te hinderen. Als 37-jarige was ze nog niet oud maar wel oud genoeg om te weten dat dit haar te veel werd. In haar leven had ze veel fouten gemaakt en daar moest ze nu voor boeten, althans zo voelde het.

Terugdenken aan de tijd dat ze nog samen met haar man een mooi huis bezat, maakte haar weemoedig. Tussen het huis en de zee stonden alleen de duinen. Op zondag, als er nog niemand onderweg naar het strand was, kon je de golven in de verte horen rollen. Het was hun droomhuis geweest met een fenomenaal uitzicht. Je liep vanuit het huis de straat over en kwam dan in de duinen terecht met daarachter een heerlijk strand. Maanden hadden ze gewerkt om alles in het huis naar hun zin te maken. Het had alle luxe die een vrouw zich maar kon wensen. Ook bezat het veel leefruimte. De moderne inrichting in het oude huis gaf een mooi contrast. De plafonds waren voorzien van mooie balken die ze roomwit hadden geschilderd. De muren waren voor de helft voorzien van donkerbruin geverfde houten lambrisering en daarboven zat een licht beige behang. Het gaf een sjiek en vooral rustige uitstraling. Tussen de woonkamer en eetkamer zaten schuifdeuren die nog voorzien waren van glas-in-lood ramen. In de eetkamer stond een grote tafel waar twaalf zitplaatsen aan te realiseren waren. De achterkant van de eetkamer was voorzien van twee grote deuren die naar het balkon leidden. Ze had gedacht dat ze daar samen oud zouden worden. Het noodlot besloot anders.

Na het tragische ongeval, waarbij Mark om het leven was gekomen, bleek haar salaris niet toereikend om daar te kunnen blijven wonen. Daarbij kwam dat het huis te groot was voor haar alleen. Ook de herinneringen aan hun gelukkige leven samen zouden haar te veel pijn blijven doen. Doordat alles was het geen optie geweest om daar te blijven wonen. Gelukkig werd het voor een goede prijs verkocht en kon ze zonder een restschuld op zoek naar een appartement. Dat had ze dan ook redelijk snel gevonden. Een soort studentenwoning in de Regentesselaan. Het verhuizen was wel moeilijk geweest. De mooie herinneringen achter laten was zwaarder geweest dan ze verwacht had. Daarbij was midden in het centrum van Den Haag terecht komen niet helemaal wat ze gewild had. Het gaf haar wel de tijd om rond te gaan kijken naar iets anders.

Ze kende Den Haag goed. Door de jaren heen was er wel veel veranderd. Welke wijk het beste bij haar zou passen, moest ze nu opnieuw gaan uitzoeken. Voor nu was dit appartement goed genoeg. Het was niet groot met maar twee kamers, groot genoeg voor haar alleen. Na ruim twee jaar miste ze nog steeds iedere zondag het golven van de zee. Ook miste ze Mark nog iedere dag. Hij was de man van haar dromen geweest en was dat eigenlijk nog. Daarvoor was ze nog nooit zo verliefd geweest. Ze pasten perfect bij elkaar. Deelden hun gevoel voor humor, interesses in programma's op tv en hielden van dezelfde muziek. Mark was een goed gebouwde man met blonde stekels en had altijd een lichte bruine tint, waardoor hij door een klein zonnestraaltje al

donkerbruin werd. Ze was daar altijd jaloers op geweest. Hij was lief en zorgde goed voor haar. Natuurlijk was er wel eens een meningsverschil, dat duurde nooit lang en als ze dan weer in zijn armen lag was alles snel vergeten. Het was een man waar ze op kon bouwen. Hij werkte hard maar maakte altijd tijd voor haar vrij. In het begin van hun relatie had hij haar met cadeaus overladen. Nadat ze getrouwd waren nam hij nog iedere week bloemen voor haar mee. Ze had hem geadoreerd. Maar nu was hij er niet meer. Het was haar schuld dat hij dood was. Haar schuld. Ze wilde er niet aan denken.

Het was tijd om het verleden voorgoed te begraven en het leven weer met een lach tegemoet te gaan zien. Het was moeilijk omdat er nog veel dingen waren die haar aan hem herinnerden. Zijn foto in de kamer werkte daar goed aan mee. Hem van de muur halen kon ze niet. Het was heerlijk om daar nog tegen te kunnen praten alsof hij er nog was. De tranen rolden dan over haar wangen, dat gaf niet, ze voelde hem dan toch weer even bij zich.

De maanden voor zijn overlijden was hij wat chagrijniger geweest. Ze dacht dat hij last had van een winterdepressie. Een aantal keren had ze het hem gevraagd. Dan zei hij dat ze zich geen zorgen moest maken. Het ging wel weer over. Nu zou ze nooit weten wat er precies aan de hand was. Hij zwaaide niet eens naar haar toen hij weg reed. Ze had hem nagekeken totdat een flat haar het zicht ontnam. Dat was de laatste keer dat ze hem nog in leven had gezien. Waarom had ze hem nu niet

tegengehouden. Waarom liet ze hem gaan terwijl ze wist van zijn boosheid? Waarom was ze zo dom geweest? Het had geen nut meer om er te veel over na te denken, het terugdraaien kon niet meer. Het werd echt tijd om het verleden te laten rusten. Het was alweer ruim twee jaar geleden. Hem loslaten was moeilijk. Toch werd het tijd om weer aan de toekomst te gaan werken. Net toen ze zich wilde omdraaien sprong Tommie in het raamkozijn.

‘Zo, ook een keertje wakker geworden? Wat ben je toch een luiwammes. Lekker op het warme plekje van het vrouwtje gelegen zeker?’

De kat begon direct te spinnen toen ze hem over zijn kopje aaide. Ze was zo blij dat ze hem had. Het was een lief en aanhankelijk beestje. Het liefst zat hij de hele dag op schoot. Ook hij had al heel wat verhalen van haar moeten aanhoren. Ze herinnerde zich de dag dat ze samen met Mark naar het asiel was gegaan om een kat uit te zoeken. Tommie was toen nog een kitten en was in het asiel geboren. Zijn spierwitte vacht met om zijn ogen een zwart masker deed hem op Zorro lijken. Zo klein en zo schattig. Op die manier vormden ze samen toch een leuk gezinnetje en Tommie maakte daar goed gebruik van. Iedere nacht was hij aan hun voeteneind te vinden. Uitslapen behoorde vanaf toen wel tot de verleden tijd. Met zijn tong als schuurpapier likte hij hun gezicht net zolang totdat ze wakker werden en het bed uitgingen. Dan kon hij nog even, als een soort uitgerekt konijn, blijven liggen. Het was alweer lang geleden maar het voelde als gisteren.

Nu was alles anders. Het leven was door alles harder geworden. Waarom was haar leven zo

veranderd? Waarom moest zij dit verdriet doormaken? Op die vragen kon ze het antwoord niet vinden. Al ruim 2 jaar zat ze nu in haar appartementje, midden in de drukte, midden in de stad. Het was echt klein. Een kleine kamer met daarin een soort van open keuken. Althans drie kastjes onder en twee boven met daartussen een grote ketel, dat was het keukenblok. De douche werd gedeeld met het toilet en haar slaapkamer was net groot genoeg om er een tweepersoonsbed in kwijt te kunnen. Een grote inbouwkast in het gangetje bood nog wat ruimte voor de nog volle dozen met de spullen van Mark. Alle muren in het appartement waren wit en over de vloer lag een licht kleurig laminaat waar echt alles op te zien was. Soms leek het net een ziekenhuis maar ze was niet van plan om daar iets aan te veranderen. Het idee was om er niet al te lang te hoeven blijven. De eerste zeven maanden had ze niet eens bewust meegemaakt. Ze leefde in een soort shock en alles leek langs haar heen te gaan. Wel was ze blijven werken. Het onder de mensen komen was goed voor haar.

Na het ongeluk kon ze zich moeilijk concentreren. Ook zondigde ze zichzelf vaak af van de rest en huilde dan op het toilet. Ze had een psycholoog gevonden, Tamara Vreeswijk, die haar hielp om negatieve gedachten om te draaien naar positieve. Ruim veertien maanden had ze daar iedere week haar verhaal gedaan en zich aan de opdrachten gehouden die ze kreeg. Daardoor kon ze weer normaal functioneren en dat was een verbetering die al snel zijn vruchten afwierp. Ze was blij dat ze haar werk nog had. Het zorgde nu

voor een continuïteit in haar leven. In het begin werkte ze er parttime. Na het overlijden van Mark kon ze er fulltime aan de slag, zodat ze niet in de financiële problemen zou raken. Over het algemeen was het er altijd druk en dus veel te doen. Hierdoor voelde het alsof de tijd snel ging. Dan lukte het wel haar gedachten te verzetten en zich op haar werk te concentreren.

Nog even keek ze uit het raam. Daarna gaf ze Tommie een aai over zijn rug. Terwijl ze zich omdraaide om in de keuken de Senseo nog een keer aan te zetten viel haar blik op de klok. Ze had te lang staan dagdromen bij het raam en moest zich nu echt gaan haasten om niet te laat op het werk te komen. Voor de spiegel bekeek ze zichzelf aandachtig. Haar lichaam was slank met rondingen op de goede plaatsen. Ze hadden geen kinderen gewild en dat kwam haar lichaam goed uit. Daardoor was het makkelijker geweest om haar mooie figuur te bewaren. Haar halflange, lichtbruine haar hing als een natte zwabber om haar hoofd, dat gaf een armoedige uitstraling. Ze pakte een sliertje beet, trok het omhoog en liet het weer los. Het werd echt tijd voor de kapper. Het was al ruim een jaar geleden dat ze daar voor het laatst was en dat kon je goed zien. Ook kon haar huid wel wat zonlicht gebruiken. Haar gezicht was zo wit dat het bijna doorzichtig leek. Kapper en zonnebank dus. Ze keek nogmaals op de klok. Nu moest ze echt op gaan schieten.

Zacht zingend stapte ze op de fiets. De afstand naar haar werk was nu korter dan toen ze nog met

Mark was. Ze kon er nu gemakkelijk op de fiets naartoe. Met de auto door het centrum was ook zeker geen pretje. Elf verkeerslichten die continu tegen zaten lieten het plezier er zo snel uitvloeien. Het reizen op de fiets ging een stuk sneller, bovendien was parkeren voor de deur bij het werk een verloren zaak. Er waren maar een paar parkeerplaatsen gratis.

Haar reiskostenvergoeding was niet genoeg om haar auto iedere dag bij betaald parkeren neer te zetten. Haar fiets kon ze altijd kwijt. Ze werkte al ruim zeven jaar bij dit bedrijf en had in die tijd haar collega's beter leren kennen. Ze hadden haar goed opgevangen en er was altijd wel iemand geweest die naar haar wilde luisteren als ze het even niet meer zag zitten.

Het gebouw had een sober aangezicht. Met grote rode letters stond de naam van het bedrijf op de voorgevel: Flower Call. De meeste mensen hadden waarschijnlijk, bij het zien van de naam en de kleur van de letters, het idee dat het een bordeel was. Donna had mensen weleens raar naar haar zien kijken als ze het pand binnen ging. Je zou zeggen dat je daar naar zeven jaar wel aan gewend moest zijn geraakt, maar niets was minder waar. Het was een kleinschalig telecombedrijf maar het deed goede zaken. Ze hadden momenteel zo'n 1,5 miljoen klanten en dat aantal groeide nog steeds. De eigenaar, John Flower, was er niet zo vaak. Hij woonde vergaderingen bij maar bemoeide zich verder niet met zijn personeel. Door zijn witgrijze haar en gebruide gezicht zag hij er, voor een man van 62, erg goed uit. Donna had een aantal keren

met hem staan praten. Hij kwam aardig en wijs over. Hij had niet alleen verstand van zijn bedrijf en alles wat daarbij hoorde, ook op het gebied van politiek en sport leek hij alles te weten. Hij bezat twee huizen. Een ervan stond in de duurste wijk van Den Haag, het Noordeinde, de andere stond op de Bahama's. Daar verbleef hij het merendeel van het jaar. Hij had het goed voor elkaar.

Bij de ingang begroette ze Maaïke. Zij was een receptioniste van eind twintig, die er al net zolang als Donna werkte. Het was een vrolijke meid met een mooi, representatief voorkomen. Ze had wat weg van een poppetje. Een heel fijn gezicht waar geen oneffenheden op te vinden waren. Haar lange blonde haar krulde mooi tot onder aan haar rug. Ook haar make-up was perfect aangebracht en ze was altijd gekleed naar de laatste mode. Ook al was dat soms niet de mode die Donna uitgekozen zou hebben, Maaïke stond het allemaal even goed. Om jaloers op te worden. Het was een lieve meid die, als ze de tijd had, graag voor je klaar stond.

'Goedemorgen. Nog wat leuks gedaan het weekend?'

Terwijl ze het vroeg, keek ze even op. Het was meer uit beleefdheid dan echte interesse. Ze was al druk bezig met het doorverwijzen van de telefoontjes die ze binnen kreeg.

'Jij ook een goedemorgen. Dit weekend eigenlijk weinig gedaan. Gewoon lekker mijn rust genomen.'

Maaïke stak haar duim omhoog en keek verder niet meer op. Donna liep door richting de liften. Haar afdeling was op de derde etage. Daar lag op de grond een blauw tapijt dat door de

slijtageplekken een onverzorgde uitstraling gaf. Verder was het voorzien van tien blokken van vier bureaus, die met schotten van elkaar gescheiden werden. Dit zorgde ervoor dat je niet afgeleid werd van gesprekken die andere collega's voerden. Ze waren wel aan de bovenkant doorzichtig, zodat je niet het gevoel kreeg dat je ingesloten zat. Tijdens de dag had je niet zoveel contact met de anderen. Het was dan te druk met bellers. Ze vond het werken in een callcenter leuk omdat je nooit van tevoren wist met wat voor vragen de mensen aan de lijn kwamen. De vragen varieerden van een gespreide betalingsregeling tot technische hoogstandjes. Op vrijdagmiddag was er altijd een borrel in een café niet zo ver van het bedrijf. Nu was het pas maandag en er stond haar weer een drukke week te wachten.

Het geluid op de afdeling was te vergelijken met een kippenhok. Een hoop herrie, zonder op te kunnen maken wat er precies gezegd wordt. Nadat ze haar jas op de kapstok in de gang had gehangen liep ze naar haar bureau. In de tijd dat haar computer aan het opstarten was, vervolgde ze haar weg naar de koffiehoeke. Daar trof ze Frans. Een man met humor. Ze mocht hem graag. Hij was een streling voor het oog. Helaas al jaren gelukkig getrouwd. Ze pakte een bekertje van een stapeltje dat op het tafeltje ernaast stond. Terwijl ze die onder de machine plaatste keek ze hem aan. Zijn mooie donkere ogen vonden de hare. Een lichte zucht kwam over haar lippen.

'Goed weekend gehad?'

Zijn stem klonk zo zwoel dat ze moeite had haar handen niet te laten trillen.

‘Ja, was leuk, te kort, zoals gewoonlijk. En jij?’
‘Hetzelfde eigenlijk. Ik zie je straks nog wel.
Werk ze.’

En weg was hij. Hij rook zelfs lekker. Ze kon het niet laten om hem nog even na te kijken. Bij het aankomen lopen van een andere collega voelde ze zich een beetje betrappt. Vlug pakte ze haar koffie en liep naar haar werkplek. Nog half beschaamd trok ze haar stoel naar achteren en ging zitten. De koffie zette ze neer en zo begon haar werkdag met een nog beter gevoel. Helaas was haar eerste beller een lastige. Een man die al weken worstelde met slecht werkend internet en die het niet onder stoelen of banken schoof dat hij er klaar mee was. Ze merkte dat de boosheid haar niet zoveel deed. Dat gaf haar een goed gevoel. Ze liet zich niet meer van de wijs brengen. De lente was begonnen en werd hoog tijd dat ze zich niet langer verdrietig of schuldig voelde. Na een pittig gesprek en wat onderlinge besprekingen kwamen ze toch tot een oplossing. Het gesprek had zo lang geduurd dat ze ondertussen wel toe was aan een tweede beker koffie.

Wat een week. Veel mensen met klachten. Soms waren ze terecht, maar soms leek het ook wel of mensen gewoon wilden zeuren. Het was niet de manier om er zo over te denken, maar zo voelde het wel. Nu was het dan toch eindelijk vrijdag. Hoog tijd om het café te gaan bezoeken.

Het weer was de hele week goed gebleven, en haar stemming ook. De afstand van haar werk tot aan het café was te lopen. Toch ging ze op de fiets zodat deze voor het grijpen stond als ze naar huis toe wilde. De fiets werd tegen de muur aan de voorkant gezet en bij het naar binnen gaan kwam de warmte haar tegemoet. Achterin de keet zag ze een paar van haar collega's al naar haar zwaaien. Snel liep ze erop af. De zaak was echt klein. Als het zo druk was als je nu leek je wel de worst in een hotdog. Langzaam langs de mensen schuifelen was het enige wat je kon doen om aan de andere kant te komen. Voorbij de bar werd het weer wat breder en daar stonden dan ook een aantal tafels.

Een jongen draaide zich om op zijn kruk en Donna liep met een harde klap tegen zijn benen aan.

'Sorry, ik had je echt niet gezien.'

Met een grote bocht was het bier uit zijn glas gesprongen en over zijn shirt heen gegaan. Ze zocht naar wat servetten om hem te helpen maar kon ze zo snel niet vinden.

‘Het geeft niet, bier vlekt niet. Ik had me ook niet zo abrupt moeten omdraaien. Het is hier ook zo krap en onoverzichtelijk.’

Ze keek hem nog eens aan. Zijn knapheid viel niet te missen. Hij had zwart haar wat met een lok voor zijn gezicht hing. Zijn ronde gezicht kreeg kuiltjes bij de wangen als hij glimlachte. Een gave huid waar geen pukkeltje of vlekje op te vinden was. Behalve dan een kleine moedervlek op zijn linkerwang, erg sexy. Ze moest een beetje lachen zowel om haar gedachten, als om het feit dat hij nu zo mee kon doen aan een wet T-shirt wedstrijd. De contouren van zijn lichaam waren er zichtbaar door geworden. Hij was goed gespierd. Even was ze bang dat ze aan het kwijlen was. Ze schrok op uit haar gedachten. Hoe lang had ze staan staren? Met een rood gezicht keek ze om zich heen en zag dat haar collega’s weer aan het zwaaien waren, terwijl Rex boos naar haar keek.

‘Ik zal een nieuw biertje voor je bestellen. Dat is wel het minste wat ik kan doen.’

Met nog steeds het rood op de kaken zocht ze naar haar portemonnee.

‘Nee hoor, het is goed.’

Hij zei het met zo’n mooie glimlach dat ze bijna geneigd was om hem te omhelzen.

‘Ik wilde toch niet meer zo lang blijven. Nu dat mijn glas toch leeg is kan ik wel direct gaan. Dat biertje hou ik nog van je tegoed.’

Hij gaf haar nog een knipoog en daarnaar vertrok hij richting de deur. Ze kon het niet laten om hem nog even na te kijken. Erg mooi. Een lekker kontje kon ze er wel bij verzinnen. Door de drukte was die helaas niet te zien. Bijna

teleurgesteld dat hij weg was, vervolgde ze haar weg naar de tafel achterin.

‘Wie was dat?’

Donna keek op om te zien wie het vroeg. Het was Rex. Zijn tanden waren geel en stonden alle kanten op. Hij had nog steeds een boze uitstraling. Als hij je aankeek had je het idee alsof hij dwars door je heen keek. Het gaf haar altijd een onprettig gevoel. Maar het ergste, of eigenlijk raarste, was dat hij altijd alles wist. Als er iemand ziek was, dan wist hij altijd wat diegene mankeerde. Als er iemand te laat was wist hij waarom. Dat was op zijn minst vreemd te noemen. Waarschijnlijk had hij ook niet zo’n goede jeugd gehad. Ze had ook het idee dat hij zelf geen vrienden had en daarom altijd in het café aanwezig was op de vrijdagmiddag borrel. Op het werk hield hij haar altijd in de gaten. Toen Mark overleden was bracht hij iedere dag koffie van Starbucks voor haar mee. Heel lief natuurlijk, maar ze was als de dood dat hij haar zou proberen te versieren. Ze wist niet precies hoe oud hij was. Aan de rimpels op zijn gezicht te zien moest hij minimaal vijftien jaar ouder dan haar zijn. Op het werk werd er over hem gezegd dat hij een prepper was. Zo iemand die was voorbereid op eventuele rampen. Hij was er gek genoeg voor om haar mee zijn bunker in te nemen.

‘Niemand. Althans geen idee hoe hij heet. Ik liep tegen hem aan en toen ging het bier in zijn glas over hem heen.’

Snel nam ze plaats naast haar vriendin Sophie.

‘Wat moest die gek nu weer van je?’

‘Niets. Hij was weer eens nieuwsgierig.’

‘Waarnaar?’

‘Was net tegen een jongen aangelopen. Hij wilde weten wie dat was.’

‘Wat gaat hem dat aan? Wat is het toch een raar figuur.’

‘Dat is ie zeker.’

De pullen bier stonden al op het tafeltje en ze hoefde dus niets te halen. Het was weer supergezellig. Iedereen lachte of zong mee met de muziek die behoorlijk aanwezig was. Ze draaide zich om naar de bar, dacht nog even terug aan de jongen die ze net een douche van bier had bezorgd. Even verscheen er een glimlach op haar gezicht. Het was best een lekker ding. Had ze nu maar om zijn naam en telefoonnummer gevraagd. En dan. Wat had ze daar dan mee moeten doen? Het was nog te vroeg om weer aan een nieuwe liefde te gaan denken. Prettig was het wel te weten dat haar gevoel niet helemaal uitgeschakeld was. Waarom zat hij ineens zo in haar hoofd. Te lang alleen misschien. Nee. Ze moest er niet aan denken. Voorlopig geen man meer in haar leven. Bang voor de pijn die het verlies bracht. Nog steeds was ze die niet helemaal kwijt. De tijd voor een nieuwe liefde zal misschien vanzelf weer gaan komen.

Ze draaide zich terug en mengde zich in het gesprek aan de tafel. Uiteraard ging dat weer over de lastige mensen of rare vragen die ze die week voorgeschoteld hadden gekregen.

‘Zo. Het is gezellig hier.’

Donna draaide zich om zodat ze kon zien wie het was. Door de muziek had ze de stem van Frans niet herkend.

‘Nu wordt het pas echt gezellig.’

Direct verkleurde haar gezicht. Misschien had ze dat toch iets te gemeend gezegd. Snel keek ze naar haar collega's om te zien of ze het misschien ook zo gehoord hadden. Die waren te druk met nog een stoel erbij te regelen. Helaas had Frans het wel gehoord. Ze zag het aan zijn gezicht. Snel nam ze een slok van haar bier. Gelukkig kwam er direct weer een gesprek op gang. Haar impulsiviteit was soms moeilijk te onderdrukken. Dit was vooral het geval als ze in de buurt van mooie mannen was. Daarna dacht ze aan de jongen van eerder en langzaam draaide ze haar hoofd de richting op waar hij had gezeten. De kruk was nu bezet door een wat mollig meisje. Hij was weg. Nog even bleef hij in haar gedachten, door het gesprek aan tafel gingen haar gedachten weer die kant op.

Een paar uur later ging de helft naar huis. Ook Rex ging weg tot Donna's opluchting. Ze wilden nooit dat hij tegelijk met haar weg zou gaan.

‘Zo die is ook weg. Eindelijk.’

Maaike zei het terwijl ze haar ogen op de weglopende Rex hield.

‘Dat kun je wel zeggen.’

Donna zei het zo snel dat ze er zelf een beetje van schrok, maar Maaike moest er erg om lachen. Ze was blij dat hij al weg was. Stel je voor dat hij met haar mee zou zijn gelopen naar huis. De rillingen liepen over haar rug bij die gedachte.

‘Hij werkt nu al ruim tien jaar bij ons en ik weet eigenlijk helemaal niets van hem.’

Sophie was daar niet de enige in.

‘Nou dat wil ik graag zo houden.’

Nadat ze dat gezegd had stond Maaïke op om haar jas aan te trekken. De andere meiden waren het met haar uitspraak eens. Hij was nou eenmaal iemand die niet zo veel vertelde. Wel hoorde hij graag verhalen van anderen. Niemand wist of dat uit interesse was of omdat hij gewoon zelf niets meemaakte en daardoor niets te melden had.

Donna bleef nog even. Ze had het reuze naar haar zin en wilde nog even niet naar haar appartement. Er was toch niet zoveel op de televisie vanavond. Ze dronk nog een paar biertjes. Daarna voelde ze zich al behoorlijk aangeschoten. De keuze om naar huis toe te gaan was snel gemaakt.

‘Ik ga alvast, zie jullie maandag.’

Ze nam afscheid van de rest en zocht ondertussen in haar jaszak naar haar fietssleutel.

Buiten was het ondertussen aardig afgekoeld. Ze trok haar jas nog wat dichtter en zocht tussen alle fietsen die van haar. Nadat ze hem gevonden had deed ze hem van slot en draaide hem in de richting die ze uit moest. Ze zette haar verlichting aan en stapte op. Even moest ze haar evenwicht zoeken. Al snel ging het goed en trapte ze lekker door. Het was gelukkig niet zo ver.

Het was behoorlijk donker en daarbij erg stil op straat. Voor een vrijdagavond leek het stiller dan normaal. Misschien had het ermee te maken dat het al bijna zaterdagochtend was. Wat het ook was, het gaf haar een onbehagelijk gevoel. Doorfietsen dan maar. Ze begon zachtjes te zingen. Ooit was haar verteld dat als je bang was dat je dan moest gaan zingen, dat scheen te helpen tegen

de angst. Ze was de straat half door toen ze opeens het gevoel kreeg dat er iemand achter haar aankwam. Ach, het was tenslotte het centrum dus ze zou ook niet de enige zijn die op de weg was. Snel keek ze achter zich maar zag niets. Het zou haar fantasie wel zijn geweest. Ze moest ook niet zo panisch doen. Door wat te versnellen hoopte ze het gevoel kwijt te raken. Het lukte niet. Nogmaals keek ze achter zich en naar de zijkanten maar er was niets of niemand te zien. Nog een stukje en dan zou ze thuis zijn. Het verlangen naar haar appartementje groeide bij iedere trap op de pedalen.

Bij haar complex aangekomen zette ze haar fiets tegen de gevel. Ze was niet van plan om in het donker naar de schuur te lopen. Het was een lange gang waar al de bergingen van de rest van het appartement complex zaten. Er hing wel verlichting waarvan de helft het niet deed. Al maanden had ze het iedere week doorgegeven. Tot nu toe was er nog niemand geweest die het gemaakt had. Snel liep ze naar de brandtrap die aan de buitenkant van het complex zat. Vier trappen en twee deuren later was ze bij haar eigen appartement. Voordat ze de sleutel in de deur stak keek ze nog even achterom. Nog steeds niets te zien. Bij het openen van haar deur viel de enveloppe, die uit de brievenbus hing, meteen op. Hij was net niet ver genoeg doorgeduwd om op de mat te vallen.

Ze pakte de enveloppe en zag dat er niets op geschreven stond. Geen adres, geen postzegel en zelfs haar naam stond er niet op. Iemand had hem

persoonlijk bij haar in de bus gegooid. Het zal wel van een van de medebewoonsters uit de flat zijn. Dit gebeurde wel vaker. Als er weer een gezellige avond werd georganiseerd kreeg iedereen een persoonlijke uitnodiging. Zonde van het papier. Een brief bij de gezamenlijke brievenbussen beneden zou voldoende moeten zijn. Donna was nog nooit naar zo'n avond toe gegaan en was dat ook nu niet van plan. Dat besluit stond al vast voordat ze de enveloppe had opengemaakt. Wel raar dat dit keer haar naam er niet op stond, meestal was die er wel opgeschreven met een slordig oud handschrift. Misschien was het iets wat met spoed rondgedeeld moest worden. Even dacht ze erover naar om de enveloppe direct bij het oud papier te gooien maar misschien ging het wel over iets anders. Er moesten binnenkort ook nieuwe ramen geplaatst gaan worden dus dat was ook een mogelijkheid. Nadat ze Tommie uitgebreid over zijn kopje had geaaaid ging ze op de bank zitten. Ze opende de enveloppe en haalde een brief eruit. Nadat ze hem opengevouwen had begon ze te lezen:

Wat ben je toch een slet! Je man is nog geen drie jaar dood en je begint alweer met flirten? Hij had nooit voor jou moeten kiezen. Hij was veel beter af geweest bij mij! Je was hem niet waard en dankzij jou is hij nu dood! DOOR JOU!! Stomme trut. Dacht je echt dat je gewoon met je leven door kon gaan terwijl ik nog dagelijks de helse pijnen van het verdriet moet voelen. Hij behoorde aan mij toe en niet aan jou. Je zal echt gaan bloeden voor wat je mij hebt aangedaan.

Hij hield van mij en van mij alleen. Hij was jou al zo lang zo zat. Begrijp je dat dan niet. Vuile hoer.

Ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Lijkbleek staarden ze naar de brief en de tekst. Er gingen allerlei gedachten door haar heen. Angst was het gevoel dat overheerste. Wie was dit? Wie deed haar dit aan en had Mark een ander gehad? Of was het iemand die gewoon verliefd op hem was. Was het iemand uit hun vriendenkring of iemand van zijn werk. Ze wist niet meer wat ze moest denken. Was hij daarom in een slecht humeur de laatste tijd. Werd ook hij bedreigd of gestalkt maar wilde hij haar dit niet vertellen. Het werd haar te veel. Ze voelde zich duizelig worden en was bang flauw te zullen vallen. Ze begreep er niets van. Of was het misschien gewoon een geintje van iemand. Dit kon ze geen grap noemen. Dit was confronterend en pijnlijk. Het voelde alsof ze van iemand een stomp in haar maag had gegeven. Het bier van enkele minuten geleden zocht zich een weg terug naar haar mond. Ze kon het nog net wegslikken. Moest ze de politie bellen of was dat nog te vroeg? Het was zeker aan haar gericht. Wie wilde haar zo'n pijn doen? Ze hoopte dat het een eenmalige actie zou zijn. Ze zocht in gedachten de mensen af die ze kende. Niemand aan wie ze dacht kon haar die brief gestuurd hebben. Er was niemand die wist dat ze zich daar altijd schuldig over had gevoeld. Daar kwam ook nog bij dat ze niet geflirt had. Nog half verdoofd stond ze op richting de papierbak. Weg ermee. Toch bedacht ze zich en besloot het papier te

bewaren. Wat als er nog meer van dit soort brieven zouden komen of wat als ze echt bedreigd zou gaan worden dan had ze deze brief als bewijsmateriaal nodig voor de politie. Ze stopte hem in de onderste lade van de kast. Daar kwam ze nooit en kon ze er ook niet iedere keer aan herinnerd worden als ze de la opentrok. Nog wat verward liep ze de slaapkamer door naar de badkamer. Een warme douche zou wel helpen, en dan maar snel naar bed en dit voorval zo snel mogelijk vergeten.

Eenmaal in bed werden haar gedachten er niet beter op. Hij kon toch geen ander hebben gehad? Hij was opgegroeid in een zwaar gelovig gezin. Zijn ouders gingen op zondag drie keer naar de kerk en hadden hem altijd meegenomen toen hij jonger was. Het huwelijk was heilig en ook iets wat je niet zomaar opgaf. Toen hij eenentwintig werd mocht hij zelf kiezen of hij nog naar de kerk zou gaan. De keuze was snel door hem gemaakt. Hij vond het al jaren niets om daar iedere zondag naartoe te moeten. Als ze op zaterdagavond uit gingen, werd er altijd rekening mee gehouden dat hij er de volgende dag weer vroeg uit moest. Toch had hij het geloof niet helemaal de rug toegekeerd. Zelfs voor hun huwelijk hadden ze maar één keer seks gehad en daar had hij altijd een beetje schuldig over gevoeld. Althans dat idee had Donna er altijd bij gehad. Over praten deden ze niet. Zijn ouders zou hij het nooit verteld hebben als hij een affaire zou hebben gehad. Dat wist ze zeker. Met de brief naar hen toe gaan was dan ook

niet alleen dom, maar ook overbodig. Ze zouden alleen maar een slechte indruk kunnen krijgen van hun zoon die ze toch al zo misten. Hij was hun enige kind geweest en werd altijd op handen gedragen. Alles wat goed voor hem was kreeg hij. Op zijn zestiende had hij zelfs een tv gekregen voor op zijn kamer. Zijn ouders hadden voor die tijd zelf nooit een gehad. Ondanks dat alles was hij nooit een verwend persoon geworden. Hij was dankbaar voor alles wat hij kreeg en hield veel van zijn ouders. Dat was vanwege de liefde die ze hem gaven en niet vanwege de spullen die hij kreeg. Zijn moeder had graag veel meer kinderen willen krijgen, dat was nooit gelukt.

In gedachten zag ze hen weer voor zich bij de uitvaart. Zijn moeder had op een stoel gezeten en zo vreselijk gehuild dat iedereen bang was dat ze erin zou blijven. Zijn vader had naast haar gezeten maar was niet in staat geweest haar te troosten. Het verdriet bij beiden was te groot. Ze kon hen dit niet aandoen. Ze weigerde te geloven dat Mark een ander had gehad. Ook al was hij de laatste tijd niet meer zichzelf, dit kon het niet geweest zijn. Misschien had hij wel met iemand anders over zijn problemen gesproken omdat hij dacht dat hij er met haar niet over kon praten. Het was beter om te gaan slapen en er morgen met frisse gedachten nog eens over te denken. Dat viel niet mee. Het begon al licht te worden toen ze uiteindelijk huilend in slaap viel.

De harde toon van haar mobiel maakte haar wakker. Het was haar moeder.

'Hoi mam, hoe is het met je?'

'Ja, goed. Het is vandaag echt een hele mooie dag. Ik dacht misschien heb je zin om mee te gaan naar de markt. Kunnen we daarna gaan lunchen in de stad.'

'Dat klinkt heel gezellig maar ik ben net wakker. Hoe laat wilde je precies afspreken?'

'Het is nu half tien, elf uur dan maar?'

'Prima, ik ga me direct aankleden en dan kom ik je rond die tijd ophalen. Is dat goed?'

'Uitstekend! Dan zie ik je zo.'

Nadat de verbinding verbroken was schoof ze haar bed uit en dook de badkamer in. Met haar moeder naar de markt was net was ze nodig had. Even haar gedachten verzetten. Het was alweer een tijdje geleden dat ze elkaar gezien hadden en ze miste de gezelligheid.

Haar hoofd dwaalde weer terug naar de tekst van gisteren. Het lukte toch aardig om aan de nemen dat het een eenmalige actie was van iemand die gewoon niets anders te doen had gehad. Er woonden meer vrijgezellen vrouwen in de flat. Misschien was het voor een van hen bedoeld. De kans bestond dat er nog iemand haar man een tijd geleden verloren had. Het was vast voor een van hen bedoeld. Niet voor haar. Niemand wist haar geheim. Dat zal het geweest zijn, een vergissing van deur.

Een uurtje later zat ze in de auto richting haar moeder. Het was inderdaad heerlijk weer. De zon scheen fel en iedereen op straat zag er een stuk vriendelijker uit. Bijzonder te noemen in een stad waar de mensen meestal met een chagrijnig gezicht voor zich uitkeken. En als je dan toch een keer iemand goedemorgen wenste, keken ze je aan alsof je van plan was ze te beroven. Bij haar ouderlijk huis aangekomen toeterde ze een keer. Enkele seconden later verscheen haar moeder in de deuropening. Truus van Dongen was een vrouw die zich nog altijd goed verzorgde. Ze droeg kleding die goed bij haar leeftijd paste, wat haar jonger maakte. Haar postuur was wat voller geworden in de afgelopen jaren maar dat misstond haar niet. Met een brede glimlach liep ze naar de auto en deed het portier open.

‘Hallo schat, wat zie je er weer mooi uit vandaag.’

‘Dankjewel mam, jij ook. Je lijkt ook maar niet ouder te worden.’

Ze kusten elkaar en de reis naar de markt werd gestart. Het was er druk en het viel niet mee om een vrije parkeerplaats te vinden. Na ruim een kwartier door de parkeergarage te hebben gereden vonden ze uiteindelijk toch een vrije plek. Ze stapten de auto uit en liepen naar het trappenhuis dat in het midden van de markt uitkwam. Het stonk er naar urine. Met een hand voor neus en mond probeerden ze zo snel mogelijk buiten te komen. Daar aangekomen haalde ze diep adem om wat frisse lucht binnen te krijgen. Donna keek haar moeder aan en schoot in de lach. Zo te zien hadden ze dezelfde gedachten over het

trappenhuis. Wat een stank. Op de markt was het al behoorlijk druk. Donna hield niet zo van slenteren. Zo samen met haar moeder was het goed te doen en zelfs best gezellig. Ze kochten het een en ander bij verschillende kraampjes. Even schoot de gedachte door haar heen om over de brief te vertellen maar waarschijnlijk was het beter om dat niet te doen. Haar moeder zou zich ongerust gaan maken en ze wist ook niet of het wel voor haar bestemd was. Nog maar even afwachten.

Na ruim twee uur te hebben rondgelopen zaten ze weer in de auto richting het centrum voor de lunch. Donna genoot van de gezelligheid. Ze had verder geen broers of zussen. Na het overlijden van haar vader was de band met haar moeder nog beter geworden. Natuurlijk was ze bang haar ook te verliezen. Waarschijnlijk kwam het daardoor dat ze merkte dat ze vaker tijd vrij maakte om samen met haar te kunnen zijn. Toen haar vader nog leefde was die band niet zo sterk. Ze trok altijd meer naar hem toe. Hij was een wijs man en ze kon altijd bij hem terecht met wat voor vraag of probleem dan ook. Hij wist altijd het juiste antwoord te geven of kwam met een goed advies. Het was een vader met normen en waarden. Als kind vond ze hem vaak te streng. Er waren veel regels waar ze zich aan moest houden. Hij kon daarin erg stroef zijn. Met zijn witgrijze haar en bruine ogen hoefde hij alleen maar naar haar te kijken om te weten dat ze iets verkeerd gedaan of gezegd had. Meestal was hij vrij rustig. Zat dan lekker op de bank een voetbalwedstrijd te kijken of

was aan het knutselen. Zijn gevoel voor humor was geweldig. Een beetje droog maar altijd raak. Hij kon een probleem goed naar voren brengen door middel van een grap. Iedereen lachte dan terwijl de meeste wisten dat er een kern van waarheid in zat. Thuis kon hij soms de raarste caperiolen uithalen. Het eindresultaat was vaak dat er weer iets sneuvelde. Donna had er, in tegenstelling tot haar moeder, altijd erg om moeten lachen. Ja, ze miste hem nog steeds ook al was het al bijna vijf jaar geleden. Hij was gestorven aan een hersenbloeding. Eigenlijk twee. De eerste leek hij te overleven, maar toen hij er in het ziekenhuis een tweede overheen kreeg bleek dat te veel te zijn. Het was een intens trieste periode geweest. Ze had haar moeder nog nooit zo zien huilen en nadat haar Mark was overleden begreep ze het verdriet van haar moeder nog beter. Daardoor was de band waarschijnlijk ook hechter geworden. Ze deelden samen eenzelfde verdriet.

Nadat ze plaats hadden genomen aan een tafeltje aan de raamkant van de lunchroom keek Donna haar moeder strak aan.

‘Vertel eens mam, heb je je al ingeschreven bij een datingsite?’

Haar moeder keek haar verdwaasd aan en schoot in de lach.

‘Nee, gekke meid, dat zal ik echt nooit doen. Daar ben ik toch ook al veel te oud voor?’

‘Welnee, daar kun je nog best iets leuks tegen komen hoor. De meeste mensen van jouw leeftijd zijn nog volop aan het daten. Je bent pas drieënzestig. Als je honderd wordt heb je nog zo’n

zevendertig jaar te gaan, waarom zou je al die tijd alleen blijven?’

‘Ik weet het niet, het bevalt me tot nu toe best goed in mijn eentje. Ik ga er steeds meer aan wennen om alleen te zijn en ik wil je vader dat niet aandoen. Nog steeds heb ik het idee dat hij nog bij mij is.’

Donna kon dat gevoel goed begrijpen. Ook zij had vaak het gevoel alsof Mark nog bij haar was. Toch wilde ze niet dat haar moeder voor de rest van haar leven alleen zou blijven. Daar was ze veel te leuk voor.

‘Waarschijnlijk vind ik ook nooit meer zo’n goede en lieve man als je vader dus ik denk dat het verspilde moeite is.’

Over dit onderwerp verder praten had dus geen nut. Als dit is wat haar moeder wilde dan had ze dat te respecteren. Misschien ging het in de toekomst nog veranderen.

‘Maar jij dan? Zit jij wel op zo’n datingsite?’

‘Nee dat is ook niets voor mij. Ik heb er ook geen tijd voor. Het werk, de huishouding en Tommie. Het neemt allemaal al genoeg tijd in beslag. Moet er ook niet aan denken om iedere avond weer hand in hand met iemand voor de buis te gaan zitten. Ben er ook nog niet aan toe. Net als jij.’

De jongen van gisteren kwam even in haar gedachten. Ze glimlachte. Haar moeder zag het maar besloot er niet naar te vragen. Als haar dochter haar iets zou willen vertellen dan kwam ze daar wel mee.